

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1009/2024
14.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Димитријевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, ВП 5464 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 38/24 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 14.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 38/24 од 18.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 38/24 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1101/22 од 13.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због кашњења у исплати накнаде трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, за период од 01.01.2011. године до 06.02.2018. године, исплати укупан износ од 308.888,36 динара, са законском затезном каматом почев од 04.09.2020. године, као дана подношења тужбе, до коначне исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 38/24 од 18.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1101/22 од 13.09.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Полазећи од разлога због којих је тужилац изјавио ревизију, Врховни суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана

404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, правноснажном пресудом је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду штете због кашњења у исплати накнаде трошкова у вези решавања стамбеног питања, која одлука зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па евентуално другачија одлука о основаности захтева не указује нужно и на неуједначену судску праксу. Имајући у виду наведено, предметно питање права на накнаду штете јесте питање конкретног спора, дакле, не ради се о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 04.09.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић